

Naus en la fosca

Josep MERITA

Sembla que torna la primavera en fotografia. Durant aquests dies, es pot veure a València tres exposicions fotogràfiques. Una, al Centre Fotogràfic Visor, és la que comentem. Fins al 25 d'abril s'hi pot conèixer una mostra reduïda d'obres de Manuel Esclusa.

Les imatges que la componen es presentaren al públic a la Galeria René Metràs de Barcelona, durant la Primavera Fotogràfica de Catalunya, l'any passat, i anaren també a Arco-85.

Són fotografies realitzades al port de Barcelona,

Gyn 1984

en la foscor de la nit. Representen naus que solquen la fosca amb tanta lluminositat —aconseguida gràcies a llargues expo-

sicions de la pel·lícula— que la captació de l'escassa llum s'ha unit al moviment de les imatges. Amb això s'aconsegueix la sensació

que les naus tallen les onades quan, en realitat, són en dic sec.

L'originalitat del conjunt se centra en el tractament, més que en el tema, ja abordat per molts fotògrafs fins al punt d'haver-se convertit en una idea clàssica. Potser s'explica el retorn a aquesta mena de temes, després de la indigestió d'imatges surrealistes, en la recerca de l'originalitat. També s'emmarca en un corrent de fotografia feta sobretot al Principat, de retorn a la «natura morta», per utilitzar un terme més aviat pictòric, però aprofitable en la fotografia.

Esclusa és un fotògraf que publicà a la prestigiosa revista anglesa *Creative Camera* i forma part d'un bon grup de professionals i artistes nascut al voltant de la galeria Spectrum de Barcelona. L'exposició mereix una visita.

L'entreuix i l'honor

Un ciutadà espanyol, andalús i per tant europeu, de professió torero en plaça pública, va i era casat amb una senyora. La qual senyora, per raons que ella deu saber, però que suposem les habituals en aquests casos, decideix que li ve més de gust un altre senyor que no el propi, amb el qual propi oportunament parteix palletes. Gust i pràctica ben generals i escampats pel món, o si més no en aquesta part dita occidental i cristiana. I el ciutadà torero no s'hi sap avenir, al canvi de gustos i afeccions de la dona, cosa fins ací normal. Sol passar.

No sol passar, però, per les Euro-pes d'ara, que el ciutadà marit es trobe tan intolerablement tacat en l'ho-

nor que necessite urgentment llavar la taca amb sang de l'amic de la senyora, i que per compte seu la sang de l'amic siga vessada. No sol passar que, per tal acte, el ciutadà siga obertament excusat, aplaudit, exalçat i aclamat per l'opinió comuna dels seus conciutadans (com ara els de Jerez de la Frontera, a l'extrem meridional, com és sabut, d'Europa), els quals fermament creuen que el torero ha fet allò que en justícia havia de fer, i que «la mala» de la pel·lícula és, evidentment, la dona. Ni sol pas-

El punt de Mira

sar, tampoc, que la premsa més solvent, como ara *Cambio 16* i *El País* (importants publicacions europees) disculpen obertament o excusen indirectament la iniciativa venjadora de l'honorable ciutadà torero.

Això de l'honor del mascle entre les cuixes de la dona, provocant sang i venjances, ja no sol funcionar, si no és a Sicília, Creta, Turquia i altres parts igualment modèliques, tan bé com funcionava al teatre de Calderón, delícies de fa alguns segles, piadosament conservades per segons qui. Ara, el que no passa enlloc és que la més solvent premsa liberal i progressista, obra i pastura de les elits urbanes, participe també de tan fina tradició. Ací, és a dir allà, sí que passa. *Espana*, per si ho oblidàvem, és un país d'homes d'honor. Entre les cuixes de les dones. Calderón és ben viu.

Joan F. Mira